

Pigen, der ikke spiste kimchi

Af Lars Ahn

Det gav et sæt i Astrid, da det gik op for hende, at hun var blevet usynlig.

Allerede ved ankomsten til Sydkorea bemærkede hun det: *Alle ser ud som mig!* Hun var blevet så vant til at være den, der skilte sig ud fra mængden, at hun var holdt op med at skænke det en tanke. Men oplevelsen af at være omgivet af ansigter som sit eget mindede hende om, hvor anderledes hun somme tider følte sig hjemme i Danmark.

Nu stod hun i COEX Mall, det største underjordiske indkøbscenter i Asien, der var så stort, at det ikke alene indeholdt en biograf, et casino og et akvarium, men også et museum for den koreanske nationalspise, kimchi. Museet var den egentlige årsag til, hun var taget derhen med sin mor, som havde lokket med, at de kunne udvide besøget med en mor-og-datter-shoppingtur, men for Astrid havde det været nok at vide, at COEX Mall lå i Seouls Gangnam-distrikt. Psys *Gangnam Style* havde været det store hit hele året og var det første fra hendes fødeland, hun overhovedet interesserede sig for.

”Hold dig tæt på mig, skat. Hvis du bliver væk, får jeg svært ved at få øje på dig,” sagde hendes mor, halvt i spøg, halvt i alvor.

Astrid tænkte dog det samme: Her i Seouls menneskemylder var det hendes høje, blonde mor, som stak ud og var den fremmede.

Det skete på vej hen til kimchimuseet. Astrid fik øje på en stander med mobilcovers og stoppede, mens hendes mor fortsatte, og da Astrid kiggede efter hende igen, var hun ikke til at se. Hun skyndte sig i den retning, hun troede, hendes mor var gået og følte panikken sprede sig i kroppen på en måde, hun ikke havde oplevet, siden hun som lille var blevet væk fra sine forældre i Magasin og måtte efterlyses over højttalerne.

Hun kom til et stort torv og skulle lige til at dreje ned ad en af gangene, da hun ud ad øjenkrogen registrerede en lyshåret skikkelse. Astrid skulle til at løbe over til sin mor, da noget fik hende til at lade være. I stedet blev hun stående og studerede kvinden, hun altid havde kaldt ”mor”, selv om hun aldrig havde ligget i hendes mave.

Det var tilsyneladende først lige gået op for Astrids mor, at hendes datter ikke var fulgt med. Hun kiggede rundt med stigende nervøsitet i sit ansigt, og det så ud til, hun kaldte efter hende, men

det var ikke til at høre over støjen i centeret, hvor høj musik gjaldede ud fra flere af butikkerne.

Hun kan ikke se mig. Jeg er blevet usynlig for hende.

Var det mon kun hendes mor, hun var blevet usynlig for, eller gjaldt det også alle andre omkring hende? Bemærkede de hende overhovedet? Kunne de se, hun ikke var indfødt koreaner? Var der noget i hendes tøjstil eller kropssprog, som afslørede hende, eller antog de bare, at hun var en af de talrige teenagere, der var at finde overalt i centeret? Det slog Astrid, at hvis hun vendte sig og gik væk, ville hun aldrig se sin mor – rettelse: adoptivmor – igen. Hun havde mulighed for at starte forfra i et nyt land, hvor hun var flertallet i stedet for at være den, der ikke lignede de andre.

Tanken havde knapt nok meldt sig, før den blev skubbet til side af virkeligheden. En pige strejfede Astrid og sagde ”Sorry”, som om det var en selvfølge, hun ikke forstod koreansk. Hvordan havde hun egentlig forestillet sig, at hun skulle klare sig i Sydkorea? Hun var kun 14 år og havde ikke engang sit pas på sig, og selv om det lød vildt, at hun havde 50.000 won i sin pung, svarede det til under 300 danske kroner. Hun kunne heller ikke sproget, og de eneste koreanske gloser, hun kendte, var *annyeonghaseyo* (hej) og *gamsahamnida* (tak). Det ville hun næppe nå langt med, især ikke efter hendes få dage i landet havde lært hende, at de fleste koreanere kunne meget lidt eller slet intet engelsk.

Astrid gik hen for at berolige sin mor, inden hun gjorde et eller andet pinligt, da moderen selv fik øje på hende.

”Gudskelov,” sagde hun og omfavnede Astrid. ”Jeg nåede lige at blive bange.”

”Mor. Det var bare et øjeblik,” sagde Astrid og prøvede at komme fri.

Hendes mor gav slip og smilede. ”Er du klar til museet? Vi skal lige en etage længere ned.”

”Ja, ja,” sagde Astrid, som ikke engang kunne lide kimchi, men allerede havde erfaret, at koreanerne spiste det til alt, selv til morgenmad. De havde endda separate køleskabe til den gærede kål, så lugten ikke ødelagde de andre fødevarer. Endnu en grund til at hun nok aldrig ville blive rigtig koreaner.

”Men hvad nu hvis du får lyst til at blive derovre?” havde hendes veninde Sara spurgt, da Astrid fortalte, hun skulle til Sydkorea med sin mor i to uger i efteråret.

”Hvorfor i alverden skulle jeg dog det?” sagde Astrid, men hvis hun skulle være helt ærlig, havde tanken faktisk strejfet hende.

”Det kan være, du opdager, du føler dig mere hjemme eller ... jeg ved ikke. Lidt lige som når jeg besøger min familie i Marokko,” sagde Sara, som var halv marokkaner.

Astrid nikkede. Hendes veninde havde talt om det før, og Astrid spekulerede selv på, om hun ville føle det samme, når hun tog tilbage til Sydkorea. Hendes forældre havde spurgt hende flere gange, men tidligere var Astrid ikke interesseret. I det hele taget var alt det med Korea mere noget, hendes forældre gik op i, end hun selv gjorde. Især hendes far var besat af at læse om Korea og kaldte på hende hver gang, der var noget om landet i fjernsynet, hvilket som regel viste sig at handle om Nordkorea. Det var også ham, der ville have, at de skulle deltage i arrangementer med andre adopterede. Det havde været sjovt nok, da hun var mindre, og hun kunne lege med de andre børn, men i takt med at de alle blev ældre, fik hun sværere ved at finde sig til rette. Det gik op for hende, at bare fordi man delte ansigtstræk med nogen, betød det ikke nødvendigvis, man havde noget at snakke om.

Astrid havde aldrig selv haft trangen til at møde sine biologiske forældre – måske fordi sandsynligheden for at finde dem var nærmest lig nul. Ifølge sagsmappen fra adoptionskontoret blev hun efterladt som spæd foran en politistation i en kurv, hvor der lå en seddel med hendes navn og fødselsdato. Det var de eneste oplysninger, der var at gå efter. Når hun blev spurgt, om hun ikke var nysgerrig efter at få mere at vide, svarede hun: ”Hvorfor det? Jeg har allerede en mor og en far.”

Det var også til sammenkomsterne, hun første gang havde prøvet at spise kimchi og opdagede, at hun overhovedet ikke brød sig om smagen. Hendes forældre var til gengæld vilde med det, og det understregede kun hendes fornemmelse af, hun var en uægte koreaner. For ud fra hvad hun hørte andre tale om, lod det nærmest til, at koreanerne havde kimchi løbende i blodårerne.

Derfor strittede hun imod, da hendes far første gang viste hende brochuren med en kulturrejse til Sydkorea. Turen var målrettet adopterede og lød sådan set interessant nok. Formålet var at introducere de unge for landet, hvor de var født og lade dem opleve kulturen og historien, så de kunne blive ”genforenet” med deres rødder. Men tanken om at tilbringe to uger i selskab med andre adopterede og de traumer, de eventuelt havde med i bagagen, var nok til at give Astrid myrekryb, så hun havde på en pæn måde sagt til sin far, at det ikke var noget for hende endnu. På det tidspunkt var hun 11, og hun nævnte, at hun måske ville få mere ud af det, når hun var et par år ældre.

Han prøvede igen året efter, og selv om Astrid så småt havde opfanget, at der var noget, der hed K-pop, sagde hun nej igen. Bagefter fik hun mistanke om, at hendes forældre pønsede på at foreslå, de skulle droppe hendes konfirmationsfest og i stedet bruge pengene på at tage til Korea.

Hvis de gør det, løber jeg hjemmefra.

Da det kom til stykket, var det Astrid selv, som kom med forslaget, og turen blev uden

hendes far.

Hendes mor havde fældet en tåre, da de sad i flyet, og Astrid prøvede at lade som ingenting, men det blev svært, da moderen tog fat i hendes hånd.

”Han er stadig med os, mor,” sagde hun og blev overrasket over den store klump, der samlede sig i halsen. Hun havde ellers ikke grædt siden begravelsen, og selv da havde hun næsten tvunget sig til at gøre det, fordi hun følte, det blev forventet af hende. Hun klarede sig igennem afskeden på hospicet og samtalerne med psykologen og i sorggruppen uden at bryde sammen, og da hun lagde brochuren på spisebordet foran sin mor og sagde, at hun hellere ville til Korea end blive konfirmeret, havde hun haft tørre øjne.

Men da flyets hjul slap asfalten, og de satte kursen mod hendes fødeland, mærkede Astrid, hvordan tårene strømmede ned ad kinderne.

Læs resten af novellen i *Mørkets gerninger* (Forlaget Petunia, 2019)